

Sviatosť zmierenia – prameň nového života

Niekedy máme možnosť sledovať, napr. v televízii, správy z krajín, ktoré postihlo katastrofálne sucho: vyprahnutá suchá popraskaná zem, bez zeleného lístka, tu a tam sa belejú kosti uhynutého dobytká. Sucho do týchto krajín však nezavíta zo dňa na deň. Je to vyvrcholenie určitého dlhodobého obdobia, keď vôbec neprší.

Prečo hovoríme o suchu? Pretože keď zoberieme do rúk Sväté Písmo a zalistujeme v Starom alebo aj v Novom zákone, zistíme, že Izraeliti netúžili ani tak po prirodzenej vode, i keď si to počas putovania po púšti neraz priali. U nich sa prejavoval predovšetkým smäd po poznaní: „Je Pán medzi nami alebo nie?“ A práve tu je ten dôvod, prečo Izraeliti reptali, prečo si boli také neistí. Ich viera v Božiu prítomnosť bola často krát otrásená rôznymi nedostatkami, ba dokonca aj priamym nebezpečenstvom smrti hladom a smädom. Teda smädom po obnovení istoty: Boh je s nami. Ani táto strata dôvery v Božiu prítomnosť sa neprejavila zo dňa na deň. Bolo to len vyvrcholenie dlhodobého stavu. Mohli by sme obrazne povedať: dlhšiu dobu zanedbávali „zalievat“ svoju vieru, a preto sa zrazu ocitli „na suchu“ – v Meríbe a Masse – na mieste sporu, hádky a skúšky.

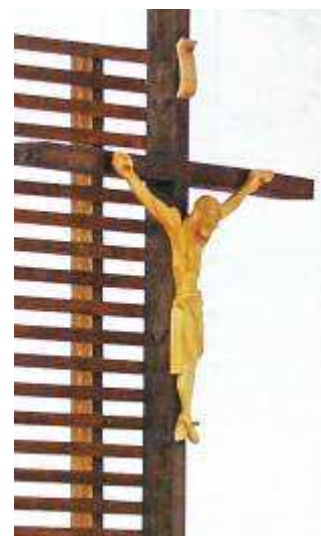
V tejto chvíli sa v našej úvahe posunieme o trochu ďalej. Palestína bola obklopená púšťou. V suchých mesiacoch sa akoby ten prstenec púšte ešte výraznejšie natlačil na obývané miesta. A preto niet divu, že ich obyvatelia sa dávajú ľahšie strhnúť k túžbe po vode. Hovorí sa, že hriech zatemňuje poznanie. Ale aj napriek tomu sú chvíle, keď takéto hriešnik oveľa lepšie spozná pravdu než ktokoľvek iný. Deje sa to najmä vo chvíľach, keď je človek akosi unavený svojím hriechom. Práve vtedy najľahšie pochopí, že hriech nie je preňho tým pravým životným stavom. A túži po očistení, po tej „pravej vode, tečúcej do večného života“. Človek, ktorý je zahľadený do svojej dokonalosti a spravodlivosti, človek domnievajúci sa,

že je v jeho živote všetko v poriadku, vlastne ani nevie, čo je to túžiť po očistení.

Každý z nás má svoj občiansky preukaz, aby mohol dosvedčiť svoju totožnosť. Fotografia na preukaze väčšinou už nesúhlasí so skutočnosťou – vlasy sa preriedili, zošediveli, tvár sa zaguľatila alebo vyschla. Už sa sebe vôbec nepodobáme, sme iní než vo chvíli, keď sme preukaz dostali. Niektorí dokonca ten občiansky preukaz stratili. Pokiaľ si ho znova nevybavia nedokážu hodnoverne preukázať svoju totožnosť.

Tak je to aj s nami kresťanmi. Toto stotožnenie sa s Kristom, to očistenie jeho milosťou vo chvíli prijatia sviatosti krstu, už je v každom z nás zatemnené hriechom. Väčšina z nás má schovaný ten „preukaz totožnosti“ s Kristom – krstný list – ale podoba duše vtedy a dnes je neporovnateľná. Niektorí už azda aj stratili vedomie toho, že sa kedysi stali totožnými s Kristom. Ale Ježiš nás neustále čaká pri tomto „prameni živej vody“, aby nás znova očistil, prebudil v nás už umierajúcu dušu a dodal jej nový život. Chce nám doslova vydať nové osvedčenie totožnosti s nim. Ale je tu podmienka! A tou je: úplné si uvedomenie skutočnosti, že je potrebné hriech odstrániť, čiže pristúpiť k radikálnemu rozchodu s hriechom. Musíme si tiež uvedomiť, v čom najviac spočíva naša duševná vyprahnutosť. Niekedy sme znechutení sami sebou, cítime, že ten náš život nie je taký, aký by mal byť. A možno že sme už aj pochopili, prečo je to tak, že možno už dlhý čas obchádzame ten prameň vody, prúdiacej do večného života, pri ktorom nás čaká Ježiš, aby s nami naviazal rozhovor a aby nám ponúkol niečo lepšie. Sviatosť zmierenia je pre mňa tým prameňom večného života, ktorý vo mne obnovuje milosť sviatostného krstu, ktorý ma nanovo stotožňuje s Kristom. Už som sa pevne rozhodol znovu nabrat’ „živú vodu“ z hĺbky tohto prameňa alebo ešte váham a preto som vyprahnutý? Ježiš nás čaká. Každého!

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R. Milostivý a milosrdný je Pán.

1. Dobroreč, duša moja, Pánovi * a celé moje vnútro jeho menu svätému.
2. Dobroreč, duša moja, Pánovi * a nezabúdaj na jeho dobrodenia. — R.
3. Veď on ti odpúšťa všetky nepravosti, * on lieči všetky tvoje neduhy;
4. on vykupuje tvoj život zo záhuby, * on ťa venčí milosrdenstvom a milosťou. — R.
5. Pán koná spravodlivo * a prisudzuje právo všetkým utláčaným.
6. Mojžišovi zjavil svoje cesty * a synom Izraela svoje skutky. — R.
7. Milostivý a milosrdný je Pán, zhovievavý a dobrotivý nesmierne.
8. Lebo ako vysoko je nebo od zeme, * také veľké je jeho zľutovanie voči tým, čo sa ho boja. — R.

Za Ježišových čias nechrľili komerčné médiá katastrofické správy. Ako však vidieť, o katastrofách sa hovorilo aj vtedy. Ježiš bol aj v tomto zmysle na pulze bežného života. Na zdôraznenie veľmi vážnej témy o potrebe pokánia mu poslúžili dve správy, ktoré leteli medzi ľuďmi. Jedna sa týkala ľudskej zloby, Pilátovej krutosti, s ktorou potlačil vzbúrencov, druhá stavebného nešťastia. Obe vzbudzovali zásadnú otázku: Kde bol Boh a prečo nezasiahol? Prečo dopúšťa násilie, povodne a zemetrasenia? Akým je Otcom, ak necháva nevinne trpieť svoje deti? Každé zlo, či už v človeku, alebo vo veciach, je nejakým spôsobom spojené s hriechom. Ježiš nehovorí o tom, kto je zodpovedný, ale ako odstrániť hriech. Vyzýva na pokánia. Nie každé utrpenie je nutne zlom. Práve cez pokánia možno aj zlo obrátiť na dobro. Pohľad na utrpenie iných je výzvou na naše obrátenie: „Ak nebudete robiť pokánia, všetci zahyniete podobne.“ Zloba druhých, na ktorú narážame alebo o ktorej sa dozvedáme, je pre kajúceho človeka nastaveným zrkadlom.

Ježiš spomenul dve nešťastia. Nás zaplavujú podobné správy každý deň z celého sveta. Možno preto sme sa stali voči nim už imúnni. Ak si osvojíme Ježišov pohľad na dianie, každá podobná správa, aj keď sa nás zdanlivo netýka, nám bude zaznievať ako výzva na vlastné pokánia. Je to schopnosť čítať znamenia čias.

S potrebou pokánia Ježiš otvára ešte jednu vážnu tému: otázku Božej spravodlivosti a Božieho milosrdenstva. Vkladá ju do dialógu medzi majiteľom vinice a vinohradníkom. „Vytň ho, načo má ešte vyčerpávať zem,“ hovorí spravodlivosť a praktický úsudok. „Pozhovej, okopem ho a pohnojím, možno nabudúce prinesie ovocie,“ hovorí milosrdná láska. Otec obetoval Syna, aby zaplatil za všetkých najdrahšie výkupné. Plodov vykúpenia však aj po dvetisíc rokoch vidieť len málo. Už dve tisícročia plynie Otcovo zhovievavé milosrdenstvo, v ktorom trpezlivo čaká na naše pokánia.

To však neznamená, že ho nemusíme konať a on bude čakať donekonečna. „Pán nemešká s prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká; on je len trpezlivý s vami a nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánia,“ hovorí svätý Peter vo svojom liste (2 Pt 3, 9 - 10) a pokračuje: „Pánov deň príde ako zloděj...“ Čas Božieho vyčkávania nemá byť časom nášho odkladania. Bohu ide o ovocie, a nie o vytínanie, figovníkom sme totiž my, jeho hriešne, ale aj napriek tomu milované deti. Už to, že sme „ponechaní“, je znakom, že Boh nám odpustil a dáva šancu. Sme ponechaní v čase, ale aj v slobode. Boh medzitým čaká na ovocie pokánia. Je to prejav jeho lásky. Otec nás miluje tou istou láskou, akou miluje Syna, a Syn nás zas miluje tou istou láskou, ako je milovaný Otcom. Byť stromom, plodným i dobré skutky, je to najlepšie aj pre nás. Boh nečaká na ovocie, akoby ho potreboval on. Potrebujeme ho my sami a blížni okolo nás. Nuž nečakajme a nenechávajme čakať ani milosrdného Otca.

Marián Gavenda

„Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy! On nás potešuje v každom súžení, aby sme mohli aj my potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení, tou útechou, ktorou Boh potešuje nás. Lebo ako sa v nás rozmnožujú Kristove utrpenia, tak sa skrze Krista rozhojňuje aj naša útecha. Ak sme teda sužovaní, je to na vašu potechu a spásu; ak sme potešovaní, je to vám na potešenie, ktoré sa prejavuje v znášaní takých istých utrpení, aké znášame my.“

Nezostáva nám veľa času, aby sme boli šťastní. Dni plynú rýchlo. Život je krátky. Zapisujeme sny do knihy budúcnosti, lenže neviditeľná ruka robí škrť cez naše sny. Nemáme na výber. Ak nedokážeme byť šťastní dnes, nemôžeme si veľa sľubovať ani od budúcnosti.

Chop sa tohto dňa oboma rukami. Zober, čo ti dáva tento deň. Jeho svetlo, jeho vzduch i jeho život, jeho prácu i jeho námahu, jeho smiech i jeho plač. Zázrak tohto dňa.

Začnime každý deň odznova a každý večer si urobme značku, obráťme stranu. Keď si neurobíme značku, budeme beznádejne tvrdnúť. Každý večer odovzdajme náš list taký, aký je, viac či menej popísaný. Vložme ho do starostlivých rúk milujúceho Otca. Tak budeme môcť zajtra znovu začať.

V jednej malej dedinke žil raz jeden starý, múdry muž. Mal už deväťdesiat rokov a vyzeral spokojne a šťastne. Tu mu ktosi povedal: „Aký krásny život! Žiješ už toľko rokov.“ Starec mu odvetil: „Žijem len jeden deň.“ To ho naučil život.

Aby si naozaj žil, musíš žiť dnes. Život je krátky a rýchlo ubieha. Ak nebudeš žiť dnes, stratíš deň. Nezaťažuj svojho ducha starosťami zajtrajšieho dňa. Nesužuj svoje srdce útrapami včerajška. Spokojne myslí na dobro, ktoré priniesol včerajší deň. A takisto snívaj o pekných veciach, ktoré sa stanú zajtra. No nikdy sa nestráť vo včerajšku alebo zajtrajšku.

Des musíš žiť.

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

V piatok o 16,30 h. a v nedeľu o 14,30 h. sa budeme modliť Krížovú cestu.

Sväté omše v 3.pôstnom týždni (C)

8.III. pondelok

17.00 Za + Jána

9.III. utorok

17.00 Za + Štefana a Máriu Bublavých

10.III. streda

17.00 Za + Antona Radakoviča a rodičov

11.III. štvrtok

17.00 Za + Jána, Annu a Jána

12.III. piatok

17.00 Za + Štefana Heráka (1. výročie)

13.III. sobota

8.00 Za zdravie a Božiu pomoc

Upratovanie kostola č.d. 52 – 75

14.III. 4. Pôstna nedeľa (C)

8.00 Za + Miroslava Huka (10. výročie) a rodičov

Lektori: Jelínek, Jelínková

11.00 Za farníkov

Lektori: Radakovičová, Radakovičová

Liturgický kalendár

8.III. pondelok	sv.Ján z Boha, reholník
9.III. utorok	sv.Františka Rímska, reholníčka
10.III. streda	sv.Makarius, biskup
11.III. štvrtok	sv.Konštantín, kráľ, sv.Pionius, kňaz, mučeník
12.III. piatok	sv.Teofan, mních
13.III. sobota	sv. Patrícia a Modesta, sv.Nikefor, mučeníci

Slovo na dnes

Anjel Úsmevu

Usmievať sa môžeme rozličným spôsobom. Poznáme zákerný úsmev. Navonok sa niekto správa priateľsky, no v skutočnosti má za lubom čosi zlé. Potom je tu hraný úsmev, o ktorom sa spieva aj v operete: „Vždy sa len usmievať, nikdy nesmútiť, no ako to naozaj vyzerá vnútri, nemusí nikoho zaujímať.“ Niekedy sa ľudia usmievajú, keď rozprávajú o svojich najhorších zraneniach. Vtedy je ich úsmev obranou pred bolesťou, ktorú cítia. Alebo je to dobrosrdečný úsmev, ktorý sa občas stáva maskou. Takéto formy úsmevu sú nám skôr odporné. A nechceme, aby sa anjel úsmevu pre ne namáhal.

Čo nás anjel úsmevu chce naučiť, ukazuje nám umelec, ktorý vytvoril archanjelov na dóme v Bambergu. Predstavuje anjelov s prešibaným a zároveň oblažujúcim úsmevom. Ich úsmev je vyjadrením vnútorného zážitku. Títo anjeli zjavne cítia raj, odkiaľ prišli a kam ešte aj teraz patria. Je to úsmev vnútornej prevahy. Svet s jeho nepokojom a hlukom nemôže anjelom na portáli dómu v Bambergu nijako ublížiť. Pochádzajú z iného sveta, a hoci sú tu pre nás viditeľní, predsa sa len ponorili do iného sveta, do sveta Božej lásky. K týmto anjelom úsmevu by sme mali chodiť do školy. Od nich by sme sa mohli naučiť dôležité postoje našej duše. Chceli by nás uviesť do kontaktu s našou dušou, ktorá má v sebe niečo ľahké, pretože sa síce nachádza na tomto svete, ale predsa len pochádza zo sveta iného.

Ako prvé by sme sa od anjela úsmevu mohli naučiť usmievať sa sami nad sebou. Potom by sme sa nebrali tak ukrutne vážne. Keď urobíme chybu, tak si nenadáваме, ale pousmejeme sa nad tým. Zasa sme sa prichytili pri starých návykoch. Úsmev odzbrojuje. Berie nám z rúk zbrane, ktoré inak obraciamy proti sebe. V úsmeve sme v harmónii sami so sebou, zaobchádzame so sebou mierne. Úsmev prezrádza naše vedomosti o hlbších veciach. Nezostávame stáť na povrchu nášho zlyhania alebo našich trápností, ale nazeráme hlbšie. Nejde nám o našu povest' smerom navonok, ani o ťižiadosť a snahu dobre vyzeráť. V úsmeve cítime, že ide vlastne o niečo iné. O to, aby nás Boh bezpodmienečne miloval, o našu vnútornú zhodu a o vychádzanie z Boha.

Keď je pri nás anjel úsmevu, reagujeme priateľským úsmevom aj na ľudí so zlou náladou. Predavačka sa usmieva na nespokojného zákazníka namiesto toho, aby sa naňho zlostila. Nie je to výsmech ani vynútený úsmev, pretože ako predavačka nesmie prejavíť hnev, ale ani vypočítavý úsmev, aby viac predala. Je to skôr úsmev, ktorý vyviera z hĺbky, z hlbokého pochopenia potrieb druhého. Ten druhý smie byť nespokojný. Snaží sa ho pochopiť. Možno prišiel o prácu. Možno má problémy v rodine, alebo mu pomaly dochádza, že za peniaze si všetko nekúpi, že vonkajšie bohatstvo nemôže človeka uspokojiť. Predavačka, ktorá reaguje s úsmevom, dáva mrzutému zákazníkovi príležitosť získať odstup od svojej nespokojnosti, do ktorej sa dostal. Nerobí mu nijaké výčitky. Nechce ho zmeniť. Len mu ponúka šancu pozrieť sa na svoj život z iného hľadiska. Úsmev je často nákazlivý. Keď zákazník vníma úsmev predavačky a nechá ho na seba pôsobiť, aj jemu sa rozjasní tvár. Zistí, že na všetko pozeral iba cez čierne okuliare.

Sestrička, ktorá s úsmevom vojde k pacientom do izby, vytvára atmosféru, v akej sa chorí cítia dobre, a vedia, že sú akceptovaní. Niektorí potom spontánne hovoria: „Ste anjel. Vždy máte dobrú náladu. Ustavične okolo seba šírite príjemnú atmosféru. Vyžaruje radosť.“ Úsmev je aktívna reakcia. Sestrička sa neriadi citlivosťou pacienta alebo jeho nadmernými nárokmi. Aktívne pristupuje k chorým. Svojím úsmevom im ponúka nové možnosti, ako zaobchádzať so svojou chorobou. Dáva im na vedomie, že sa rada o nich stará, že sú ľuďmi hodnými lásky. Keď s úsmevom prejde ponad uštipačné

poznámky alebo výbuchy nespokojnosti, úsmev v nej nezmrzne a nemôže sa ani zmeniť na masku. Chápe a akceptuje, že chorí môžu byť aj nespokojní. Neberie veľmi vážne, keď chorí reptajú a hundrú. Svojím chápaním preniká hlbšie. Spoznáva túžbu byť milovaný. Svojím úsmevom prebúda túto túžbu po láske a radosť.

Želám ti anjela úsmevu, aby si sám so sebou zaobchádzal jemnejšie a s väčším pochopením, a aby si ľudí v tvojom okolí „nakazil“ novou radosťou zo života. Nech ti anjel úsmevu umožní dotknúť sa hĺbky tvojej duše, v ktorej už neberieš až tak vážne, čo sa okolo teba deje. Nech ti ukáže, že tak ako anjeli, aj ty sa už teraz podieľaš na inom svete, v ktorom sa relativizuje všetko, čo ťa tu postretne. A nech anjel úsmevu premení aj teba samotného na anjela pre mnohých, ktorí sú zahŕadení iba do seba. Anjel sa bude s tebou usmievať, keď sa ti z času na čas podarí vyvolať úsmev na tvári mrzutého a nespokojného človeka.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Pane, zostaň s nami

Lk 24,29

Môj Ježišu, je dobré byť pri tebe vo vedomí, že ty sám túžiš vstupovať do všetkých udalostí môjho života. Osobitne do tých, v ktorých prežívam sklamanie, bezradnosť a nepoznávané riešenie. Jediným riešením sa mi zdá iba únik či útek alebo na všetko jednoducho zabudnúť. Mám pred očami udalosť o emauzských učeníkoch, ktorá mi dodáva odvahu a silu. Učeníci sa trápili a boli v ťažkej situácii. Chcel by som ti tiež vyrozprávať, čo všetko trápi mňa. Rád si uvedomujem, že v Eucharistii si na ceste nášho života ako neznámy Pútnik pri emauzských učeníkoch. Ježišu, v čom sa podobám emauzským učeníkom? Čo trápi moju dušu, moje srdce, môj rozum, moje telo? Veľmi rád by som ti vyrozprával všetky bolesti svojho života... Bolí ma, že ťa tak málo viem milovať. Bolí ma, keď nevládam svoje poslanie. Bolí ma, keď nevládam situácie, ktoré dajú psychicky zabráť. Bolí ma, keď sa neviem pohnúť z miesta v mojich plánoch, prácach, povinnostiach. Bolí ma, keď sa narúšajú vzťahy. Bolí ma, keď mi toľko vecí prerastá cez hlavu. Bolí ma, keď cítim, že ťa nemam naplno urobiť predmetom svojich túžob, citov, myšlienok, práce. Bolí ma a trápi...

Koľko svojich konkrétnych vecí ti musím - a ďakujem, že aj smiem - vyrozprávať. Veď už to, že sa ti môžem zo všetkého vyrozprávať, mi dáva úľavu do mojich dní, do môjho srdca a duše, dáva mi silu do môjho každodenného zápasu. Ježišu, ty si emauzských učeníkov nielen počúval, ale aj pobádal hovoriť. Zaujímal si sa o to, čo prežívali vo svojich srdciach, a pobádal si ich, aby o tom rozprávali. Potom si sa k nim obrátil. Povedal si im akoby príčinu ich stavu: Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetkému., čo bolo povedané o Mesiášovi.

Čo by si na to všetko, Ježišu, čo trápi mňa a čo prežívam, povedal mne? Nemusel by si mi opakovať tie isté slová? Nie je príčinou môjho stavu ťarbavosť a nechápavosť srdca? Moja neschopnosť veriť a dôverovať ti do dôsledkov? Posilni, Ježišu, moju vieru, urob moje srdce vnímavým a prosím, oslobod' moje srdce od všetkého, čo mu prekáža žiť vo viere v teba, vo viere v tvoju lásku, vo viere v tvoju prítomnosť, vo viere v tvoje slovo. Ježišu, čím si uzdravoval stav srdca svojich učeníkov, ktorí boli ťarbaví a nechápaví? Božím slovom, svojím slovom. Začal si im rozprávať, počnúc Mojžišom, všetky slová, ktoré sa na teba vzťahovali.

Pane, chcem sa v túto chvíľu stíšiť a započúvať sa, čo mi povieš do mojej konkrétnej situácie. Aké slová mi budeš hovoriť, aby sa aj mne rozohorelo srdce? Emauzskí učeníci ťa dlho počúvali a cítili, ako sa

mení stav ich srdca, ako sa pri tvojom slove mení ich myslenie, ich pohľad, ich situácia, ako sa stráca tma, beznádej, bezradnosť...

Aj mňa učíš počúvaním tvojich slov meniť svoje srdce, svoje zmýšľanie, svoj pohľad, svoju situáciu.

Ani sa nečudujem, že emauzskí učenici vyslovili prosbu, aby si s nimi zostal. Prosili ťa: Pane, zostaň s nami.

Aj ja ťa, Ježišu, prosím:

Zostaň so mnou, keď sa ma zmocňuje beznádej, bezmocnosť.

Zostaň so mnou vo všetkých chvíľach, v ktorých sa cítim taký slabý.

Zostaň so mnou, keď som nervózny, vnútorne podráždený a oslabený.

Zostaň so mnou, keď ma moje vášne a zaslepenosť vystavujú skúške.

Zostaň so mnou, keď sa vo mne hlási urazená sebaláska a pýcha.

Zostaň so mnou, keď ma druhí urážajú, zraňujú, podceňujú a využívajú.

Zostaň so mnou, keď mi chýba odvaha byť úprimným, pravdivým, dôsledným.

Zostaň so mnou, keď sa cítim tak veľmi sám a nepochopený ani svojimi najbližšími.

Zostaň so mnou aj vo všetkých pekných chvíľach môjho života.

Zostaň so mnou, keď...

Ježišu, verím ti, pomôž mojej viere a dôvere v teba.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

NOVINY V sprchách svojho „London clubu“ sa anglický vydavateľ a politik William Beverbrook stretol s Edwardom Heathom, vtedy mladým členom parlamentu, o ktorom Beverbrook pred niekoľkými dňami napísal a uverejnil urážlivý článok.

„Milý mladý muž“, povedal vydavateľ v rozpakoch z nečakaného stretnutia, „rozmyšľal som o tom, čo som o vás napísal a dospel som k záveru, že som sa mýlil. Preto sa vám chcem teraz ospravedlniť a poprosiť vás o odpustenie.“

„To je od vás veľmi pekné“ povedal Edward, „ale nabudúce by som bol rád, keby ste ma radšej urazili v sprchách a ospravedlnili sa mi vo vašich novinách.“

Keď niekomu krivdíme v súkromí, mali by sme sa mu medzi štyrmi očami aj ospravedlniť. Ak ale niekoho urazíme verejne, namiesto je aj verejné ospravedlnenie. Niekedy to naozaj nie je ľahké urobiť. Slová ako odpusť, prepáč, mrzí ma to... sa vyslovujú akosi ťažko. Keď ich však vyriekneme, zdá sa nám, akoby nám padol kameň zo srdca.

Žiadny človek nie je taký múdry, aby vedel o všetkom zle, ktoré koná.

R. de la Rochefoucauld

Lectio divina Kajajte sa a verte

Lk 13,1-9

¹V tom čase prišli za ním nejakí ľudia a rozprávali mu o Galilejčanoch, ktorých krv zmiešal Pilát s ich obetami. ²On im odpovedal: Myslíte si, že spomínaní Galilejčania, ktorí tak trpeli, boli väčší hriešnici ako ostatní Galilejčania? ³Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete.

⁴Alebo si myslíte, že tí osemnásti, na ktorých padla veža v Siloe a zabila ich, boli väčší vinníci ako ostatní Jeruzalemčania? ⁵Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci zahyniete takisto. ⁶A povedal toto podobenstvo: Istý človek mal vo vinici

zasadený figovník. Keď prišiel hľadať na ňom ovocie, nič nenašiel. ⁷Preto povedal vinohradníkovi: Pozri, už tri roky chodím hľadať na tomto figovníku ovocie, no nič nenachádzam. Vytni ho! Načo zbytočne vyčerpáva zem? ⁸On mu odpovedal: Pane, nechaj ho ešte tento rok. Okopem ho a pohnojím. ⁹Možno nabudúce prinesie ovocie. Ak nie, vytnieš ho.

Ďalšie čítania: Ex 3,1-8.13-15; Ž 103,1-4.6-8.11; 1Kor 10,1-6.10-12

1 ČÍTANIE:

Lukáš odhaľuje, ako Ježiš aplikuje súčasné udalosti tak, aby nám odovzdal dôležité ponaučenie. Obidve udalosti sú veľmi odlišné; jedna bola politická, druhá bola nehodou, ale v oboch prípadoch zomrelo veľa ľudí.

V prvej udalosti dal Pilát zavraždiť niekoľkých Galilejčanov, keď prinášali obety Bohu. Ich životy sa odrazu zastavili v okamihu, keď vykonávali najsvätejší z náboženských aktov v posvätnom mieste, vo svätyni.

Nevieme, prečo sa Pilát rozhodol zabiť ľudí vo svätyni. Ľudia si však mysleli, že títo Galilejčania museli byť veľmi hriešni, keď boli takto usmrtení. Špekulovali, že Boh sa asi nepotešil ich obetám, a preto dovolil, aby sa udial tento masaker.

Potom nám Ježiš predostiera druhú udalosť, tentokrát naozajstnú nehodu, keď sa zrútila veža a zabila osemnásť ľudí.

Ježiš nám jasne vysvetľuje, že v oboch prípadoch ľudia, ktorí zomreli, neboli o nič horší ako tí, čo ho počúvali, alebo ako hocikto iný. Ježiš zdôrazňuje, že sa musíme všetci kajáť a odvrátiť od svojich hriechov, inak nás Boh odsúdi a potresce.

Ježiš dopĺňa svoje učenie rozprávaním podobenstva o figovníku, ktorý nemal figy. Figovník nemal žiadne plody počas troch rokov a hrozí mu, že bude vyťatý.

Záhradník prosí ešte o jeden rok, v ktorom by sa oň mohol vzorne starať, a tak mu pomôcť zarodiť. Ale ak strom nezarodí aj napriek jeho mimoriadnej starostlivosti, bude odstránený.

Ježiš varuje svojich poslucháčov, aby neboli ako figovník. Zmenené životy prinášajú ovocie kráľovstvu a Ježišovo učenie im umožnilo uvažovať o ich životoch, kajáť sa a obrátiť sa k Bohu.

2 MEDITÁCIA:

- Čo tento úryvok hovorí o našom zmýšľaní, že sme lepší ako tí druhí? Čie kritériá sú tie, ktoré sa počítajú?
- Všimli sme si prepojenie medzi Ježišom a záhradníkom, ktorý prosil, aby sa mohol starať o figovník, a tak ho zachrániť od záhuby?
- Čo myslíte, akú symboliku majú v tomto podobenstve figy?
- Uvažujme o úryvku, ktorý nám hovorí o Božom charaktere - jeho trpezlivosti, milosti a svätosti.

3 MODLITBA:

Použijeme verš zo Ž 103 na znak bratstva a modlitby s Bohom. Pamätajme na jeho lásku, milosť a dobrotu. Oslavujme ho pre jeho svätosť. Ďakujme mu za odpustenie našich hriechov - aj napriek tomu, že si to nezaslúžime. Prosme ho o to, aby mu náš život prinášal viac ovocia.

4 KONTEMPIÁCIA:

Ježišova smrť na kríži nám otvorila dvere do Božej prítomnosti (Heb 4,14-16).

Teraz môžeme prísť pred Boží trón v každom čase. V tichosti si sadnime alebo klaknime v Božej prítomnosti a uvažujme o jeho absolútnej svätosti.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistucespektrum.sk

Spoločnosť pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku